

[Tinning]

energi og sin opmærksomhed på lære- og praktikpladsområdet. Jeg synes selvfølgelig, det er mindre rart, når det betyder, at undervisningsministeren glemmer at besvare de spørgsmål, jeg stillede. Jeg vil godt gentage de to. Det første var det om åben adgang. Jeg spurgte, om man kunne forstå det sådan, at der umiddelbart ville blive åben adgang til Jern og Metal, til ingeniør, til handelshøjskole og til datalogi og musik. Jeg forstod, ikke til musik, fordi vores repræsentanter for humaniora jo spiller på noget, og det koster penge, så de må gå ud. Men så er der de fire andre tilbage. Her vil jeg så godt for at få tingene så konkret som muligt have at vide, om man skal forstå afsnittet i denne redegørelse om åben adgang til uddannelserne sådan, at de uddannelser, hvor der umiddelbart bliver åben adgang, er Jern og Metal, ingeniørområdet, handelshøjskolekandidater, datalogi. De fire, eller måske kun nogle af de fire, eller de fire og ingen andre? Jeg ved det ikke, og jeg synes, det er vigtigt, vi får det helt pindet ud, også af hensyn til dem, der lytter. Det var det ene spørgsmål.

Det andet var det om de økonomiske støtteinordninger. Kort efter at vi fik en ny undervisningsminister, kom der nogle ideer om, at der nu skulle harmoniseres her. Dette forhold plus det forhold, at sultecirkulæret har fungeret, har skabt en masse ravage og altså tvunget den nuværende socialminister helt ud i de rene ulovligheder. Samtidig med at der har været debat om denne harmonisering, har det selvfølgelig betydet, at mange unge i dag spørger sig selv, specielt mange unge, som måske skal på arbejdsløshedsdagpenge eller bistandshjælp eller SU inden for nogle år: hvad bliver det til? Hvad er det, denne regering vil, hvad bliver mine fremtidige vilkår? Derfor synes jeg, det er vigtigt, når nu undervisningsministeren har sagt, at vi har gjort den klare erfaring, at det var nemmere sagt end gjort, at undervisningsministeren så i det mindste fortæller offentligheden, fortæller de unge: ved I hvad – det er dette her, vi sidder og fedter med, og det er de og de modeller, vi har prøvet. De duer ikke, og nu prøver vi noget andet. Giv dog de unge en fornemmelse af, hvordan vilkårene bliver fremover, i stedet for bare at sidde og rode med det i et kontor.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ministeren leverede i sit første svar et heroisk forsvar for indslusningsløen. Han mente, at en særlig ungdomsløn ville have en gunstig beskæftigelsesmæssig virkning. Han foretog i denne anledning en kobling til praktikpladssituationen og mente i forlængelse af det første udsagn, at loven om de forøgede støttemuligheder til arbejdsgiverne til oprettelse af lære- og praktikpladser ville have en særlig gunstig virkning. For lidt siden hørte vi ministeren give en redegørelse for den faktiske situation på lære- og praktikpladsområdet. Jeg vil godt spørge ministeren, om de faktiske tal, vi på min foranledning fik heroppefra, kan begrunde, at ministeren opretholder det standpunkt, at der ligger en speciel gunstig virkning af de meget store arbejdsgivertilskud.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er umuligt at svare på, men jeg går ud fra, at det folketingsflertal, hvori det tidligere regeringsparti indgik, og som vedtog tilskuddet på 30.000 kr., mener, at det havde en virkning. Så siger jeg, at den samme formodning må man have over for indslusningslønen, nemlig at det har en virkning. Hvor stor den er, og hvad der ville være sket, hvis ikke vi havde haft det tilskud, det aner intet menneske på Jorden, og det får vi aldrig at vide. Her er vi på Herrens mark.

Så vil jeg sige til hr. Tinning, at det er egentlig mærkeligt, at man ikke som minister for en gangs skyld kan sige rent ud, at der er noget, der er svært, uden at man så skal skældes ud både af fru Helle Degn og hr. Tinning for, at så er man bare ordgyder osv. Jeg har sagt helt ærligt, at dette med samordning af støttesatser er svært, og hr. Tinning og hr. Holger K. Nielsen har i hvert fald ikke tænkt sig at gøre det lettere, det er vi da blevet klar over. Det betyder måske, at vi også kan se af nogle af de argumenter, som hr. Holger K. Nielsen og hr. Tinning fører frem, at de to herrer åbenbart er enige med regeringen om, at det ikke er så let. Hvorfor skal vi så have skældud for, at vi tager den tid, det skal have? Samtidig bliver vi angrebet for, at vi ikke snakker nok med organisationerne. Er der ikke folk, der skal snakkes med her? Er det ikke rimeligt nok, at noget så svært og ømfindeligt og ømtåligt tager lidt